

Kuninga Kuulutaja

PÄRNU KUNINGA TÄNAVA PÕHIKOO LI LEHT

17.06.2017

9. klassidele pühendatud eriväljaanne!

*Me oleme tulnud ja olnud,
me läheme taas.
Just nagu mälestus olnust,
me jäljed on maas.*

H. Runnel

Foto autor: õp Urmas Lekk

Selles numbris:

Lõpetajate mälestused lk 2-10

9. kl õpilaste loovtööd lk 11-13

2.c kl õpilaste luuletused lk 14

9.s klassi tutipäev!

9. klasside aeg siin koolimajas on läbi saamas, igaüks neist on on kogenud paljusid kauneid hetki, mida meenutada. Järgnevalt saate lugeda 20 lõpetaja mälestusi ning mõtisklusi meie koolimaja ja kooliaja kohta.

Koolis oli tuletõrjeõppus. Me olime siis alles algklassis, seega mõte tuletõrjeautodest tundus põnev ja hoolimata sellest, et tegu oli õppusega, olin alguses üpriski ärevil. Olime ainus klass, kes koolimajja pidi jääma, sest tossumasin oli täpselt meie ukse taga. Õpetaja palus meil ukseava riietega kinni toppida ja aknad avada. Aknal kõõludes soovis nii mõnigi alla hüpata, kuid õpetaja ütles, et oodata tuleb päästjaid. Ootasin pingsalt aknal, et saabuvat abi kaugusest silmata, kuid päästeamet jäi tulemata ja mina olin pettunud, sest me ei saanud isegi evakueeruda.

Britta, 9.s

Kooliga seoses meenuvad mulle muidugi maleringid koos õpetaja Leoga. Need tunnid olid alati põnevad. Kui said päevikusse suure punase viie koos mitme plussiga, mis teinekord olid kolme kuni nelja rea pikkused, siis oli ikka hea tunne küll.

Paraku toimusid maleringid ainult algklassidele, sest tihti peale tekib vanemas eas huvide konflikt ja siis keskendutakse kõigele muule kui malele. Male juures hoiab mind kindlasti trenn, kuid olen ka õpetaja Leolt saanud mitmesuguseid huvitavaid maleraamatuid, mis arendavad loogikat. See mäng soosib loogikat ja matemaatikat. Leian, et kõigis algklassides võiks maletunnid toimuda tunniplaani järgselt.

Markus H, 9.s

Mulle meenub öö vastu päris esimest 1. septembrit. Ma ei suutnud magama jääda, kartsin meeletult eelseisvat päeva. 1. septembri hommikul olin väsinud, ent ka pisut elevil. Kui oli aeg minna aktusele, hakkasin väga kartma. Kuid see polnudki üldse nii hull, oli huvitav kohtuda uute inimestega.

Evelin, 9.c

Kui ma oma elu esimese kooliaasta 1. septembril esmakordselt meie koolimaja nägin, oli see hoopis erinev sellest, mida olin ette kujutanud. Olin seda kujutlenud mingisuguse Ameerika keskkoolina, kuna sel ajal tuli televiisorist tihti koolielu kujutavaid noortefilme. Kui me sees olime ja oma klassi minema hakkasime, olin ma hirmunud. Klassiuks oli nii suur ja kartsin, et mind ei võeta seal vastu. Uksest sisenedes nägin aga, et kõik olid nii rõõmsad ja toredad nagu filmis.

Ema oli mulle eelnevalt andnud lillekimbu klassijuhataja jaoks, kuid ma ei teadnud, kes mu uus õpetaja on. Seisin mõni hetk teadmatuses nagu kivikuju, kuni mu ema klassijuhataja poole viipas. Sai siis lõpuks õpetaja juurde mindud ja lilled häbelikult ära viidud. Klassijuhataja tervitas mind ja

viis ühe laua juurde, kus seisid rohelised sildid koos nimedega. Ta küsis, et kas ma leian sealt oma nime ise üles. Kuna olin väga närvis, siis otsisin sealt nime tükk aega, aga enda silti ei leidnud. Arvasin, et ehk mu silti polegi seal ja võib-olla olid klassid segamini aetud ning oleksin pidanud hoopis teise klassiruumi minema. Öelnud õpetajale, et ma oma silti ei leia, osutas ta ülima kergusega sildile, kuhu oli kirjutatud „Richard“. Sellest hetkest alates tundus õpetaja nii tark ja osav.

Richard, 9.c

Lülitasin arvuti sisse, avasin e-kooli ning jäin pingsalt arvutiekraani jõllitama. See ei saanud tõsi olla! Pärast kogu pingutust ja vaeva oli mu maailm kokku varisenud. Oli tunne, et nüüd on kõik läbi ja maailmast on igasugune rõõm kadunud.

Arvutiekraanil vaatas mulle vastu suur hirmuäratav hinne 3, mille olin saanud inglise keele tunnis sõnadetöö eest. Lülitasin arvuti välja, ohkasin ning teatasin emale oma suurest katastroofist. Ema pilgust aimasin juba, et tulemas on üks suur karistus. Üllataval kombel lausus ta, et pole hullu, järgmisel korral läheb paremini, tuleb end lihtsalt kokku võtta. Vahtisin talle hämmeldunud pilguga vastu ning üritasin aru saada, mis just juhtunud oli. Ma ei uskunud oma kõrvu ning kindluse mõttes teatasin oma halvast hindest uuesti, kuid ema vastus oli endiselt sama.

Õhtul aitas ema mul samad sõnad selgeks õppida ning edaspidi läks kõik hästi. Sellest päevast alates mõistsin, et võin alati tema peale loota.

Markus S, 9.s

Mulle jääb kõige rohkem meelde see, kuidas leidsin siit koolist omale parima sõbranna. See juhtus täiesti juhuslikult. Oli esimene koolipäev ning mul oli juba ammu kokku lepitud, et esimeses klassis istun ma Merilyga. Jõudsin kooli suhteliselt hilja, aga teadsin, et ta hoiab mulle kohta. Kui klassiuksest sisse astusin, nägin, et Merily istub kellegi teisega, seega pidin endale uue koha leidma. Ega mul palju variante polnudki, teise rea esimeses pingis oli üks vaba koht, samuti kolmanda rea esimeses pingis. Ühes pingis istus juba ees tüdruk ning teises poiss. Muidugi läksin kohe tüdruku kõrvale, tegemist oli Gretega.

Saime kohe Gretega sõpradeks ning oleme siiani sõbrad olnud. Mäletan esimese klassi kohta seda, et alati, kui Grete kustukummi kasutas, värises terve laud ning minul läks kõik sellepärast sassi. Teises klassis pidime kahjuks lahku istuma, ent see ei murdnud meie sõprust kuidagi. Usun, et see pigem tugevdas meie liitu. Olem kõik need üheksa aastat olnud lähedased ning usun, et see jääb nii terveks eluks – miski ei murra meie sõprust.

Maria, 9.s

Üheksale aastale tagasi vaadates jäävad mulle eredaimalt meelde kõik need toredad klassireisid 9.s klassiga. Esimesena meenub mulle 5. klassi reis Karksi-Nuiasse.

Oli öö, õpetajad magasid ja umbes pool klassist otsustas välikäimlasse minna. Ronisime telkidest välja erineva tempoga, pool minejatest asus tee varem. Selleks ajaks, kui teine pool õpilasi oli valmis minema, jooksid esimesed klassikaaslased tagasi. Selgus, et neil oli must kass üle tee jooksnud. Üheskoos sai sinna välikäimlasse siiski mindud ja tagasi telkide juurde jõudes ootas meid ees uus ehmatuse. Kirikus, mille kõrval me telkisime, läksid tuled põlema. Oleksite te siis näinud, kui kiiresti kõik telkidesse pugesisid.

Kõik need üheksa aastat on olnud väga toredad ning ma ei soovi oma kooliperest veel lahku minna.

Tekla Liisa, 9.s

Questa scuola è molto importante a me

See kool on minuga olnud tervelt üheksa aastat. See on päris pikk aeg, ühed parimad mälestused on siiani kuidagi ikka seotud kooliga. Õppisin tundma nii paljusid ning võin kindlalt öelda, et sain heaks sõbraks umbes 40-50 inimesega – seda kõike tänu koolile. Peamine on see, et olen nende inimestega korda saatnud lollusi ja toredusi, mälestusi on miljoneid.

Kas olete tähele pannud, et kui keegi vanem inimene räägib oma seiklustest, siis käib alati läbi lause: „Oh, kooliajal sai palju asju tehtud.“ Tean,

et kõik õpilased mõtlevad vahel, et jaksa enam koolis käia, aga kõige mahlasemad mälestused ja kogemused tekivadki just koolis. Ärge vihake kooli, vaid võtke täiega viimast, sest seda aega enam tagasi küsida ei saa.

Merily, 9.s

Mõeldes oma üheksale aastale siin koolis, meenub enim mulle üks värvikas õpetaja – Anne Urge. Kui ma esimest korda tema tundi läksin, oli esmamulje mulle kui väiksele pätakale päris õudne. Ta tundus nii kuri ja nõudlik. Päris tihti kartsin, et ta kutsub mind tahvli ette ja ma ei oska midagi tarka öelda. Just tänu tema rangetele ja väga edukatele õppemeetoditele oskan ma hetkel keemiat suurepäraselt. Nüüd, kui meil on uus keemiaõpetaja, igatsen teda vahel, sest tema seletused olid mulle alati arusaadavad ja tema nõudlikkus sundis mind koolitööd väga tõsiselt võtma. Tavaliselt ongi nii, et vanemaks saades hakkad alles hindama õigeid omadusi ühe õpetaja juures.

Thekla, 9.c

Kool on inimese elus üks tähtsamaid ja lõbusamaid kohti, kus olla ning aega viita. Nagu kombeks on, saavad koolis kokku sõbrad, tuttavad ja võõradki. Enda kohta võin öelda, et olen kooliajal muutunud väga palju. Nendest muutustest olenemata on mul siiski tunne, et vanemad valisid mulle täpselt õige kooli. Mõned sõbrad on minuga kaasas käinud juba beebikoolist saadik. Siin tead, et sa ei ole üksi. Teiste põhikoolidega võrreldes on minu koolikeskkond elegantsem, lugupidavam ja kõige korralikum. See annabki tunde, et tahaksin siia kooli igaveseks jääda, nii ei peaks ka end lahutama parimatest sõpradest.

Siin on õpetajad, õpilased ja personal, kes on mind näinud minu esimesest koolipäevast saadik. Nemad kõik moodustavadki selle oma kooli, kust pean nüüd lahkuma. Kool teeb õpilastest parimad sõbrad ja õpilased teevad koolist parima sõbra. Minu parim sõber on minu kool.

Robin, 9.s

Kõige rohkem jääb mulle meelde meeste tantsupidu, kus osalesime 7. klassis. See oli väga vahva ning ma soovin tänada meie tantsuõpetajat Marge Rulli. Ta oli nii rõõmus ja abivalmis.

Meie kool on nii ühtne tervik ja siit on väga kahju lahkuda. Siin veedetud üheksa aastaga on kõik klassikaaslased ja õpetajad muutunud kalliks. Meie koolis on kõik väga abivalmid – õpilased ja õpilased aitavad siin üksteist.

Meenub üks olukord. Seljataga oli raske koolipäev, oma jakki selga pannes nägin, et garderoobitädi Aira vedas rasket prügikotti õue prügikasti poole. Läksin tema juurde ning ütlesin, et viin selle koti ise välja. Ta tänas mind südamest ning järgneval päeval tõi ta mulle šokolaadi, mis oli väga armas. :)

Meie kool on nii ühtne, kokkuhoidev ja armsalt väike, et võiks siia jäädagi. Kahjuks tuleb lahkuda. Jään teid kõiki igatsema ning kindlasti tulen järgmisel aastal teie koolidiskole möllama! :)

Marlon, 9.c

Esimeses klassis, kui algas minu esimene koolivaheaeg, olin väga segaduses. Arvasin, et olin lõpetanud 1. klassi, kuid vaheajalt tagasi tulles oli endiselt klassiukse kõrval silt „1.c“. Ma ei teadnud, kas peaksin istuma oma eelmisesse kohta või valima uue koha, kuna ma polnud varem koolivaheajaga tegemist teinud. Natuke hiljem sain aru, et see vaheaeg oli lihtsalt veidi pikem paus keset kooliaastat.

Tagantjärele on seda naljakas ja isegi natuke piinlik meenutada. Mis teha, olin siis väike ning ei tajunud veel kõike päris õigesti. :)

Kätlin, 9.c

Selle aasta emakeelepäeval oli meil traditsiooniline ülekooliline etteütlus. Pabistasin hirmsasti ja lootsin, et ehk teen selle ära keskmisel tasemel – nelja või viie veaga. Oh ei, minu töö oli hoopis kooli parim. Üllatus missugune!

Claudia, 9.c

Meenub meie esimene klassijuhataja. Üks eriti vahva mälestus on see, kui oli 1. aprill. Kõik trumpasid vahetunnis üksteist naljadega üle. Siis hakkas eesti keel, alustasime tunniga ning istusime kohtadele. Äkitselt ütleb õpetaja, et unustas ära, et meil hakkab saalis etendus ja me peame ruttu sinna minema. Kõike olime jube õnnelikud, et tunnist ära saame. Võtsime siis kähku ukse juurde kahekaupa ritta. Siis ütles õpetaja: „Aprill!“

Eva-Maria, 9.s

Kuninga kool on koht, mis jääb ka pärast põhikooli lõppu hinge soojendama. Nende üheksa pika aasta vältel, mil siin õppisin, ei omandanud ma mitte ainult tarkusi ja teadmisi, vaid kogusin hulgaliselt mälestusi oma toredate klassikaaslaste seltsis. Kõike seda meenutades tulevad silmadesse naerupisarad, samas on ka kurb, et see teekond nüüd lõpeb.

Oleme klassiga rinda pistnud suurte jamadega, armastanud (vahel ka vihanud) õpetajaid. Igal klassireisil juhtunud seigad pakuvad rõõmu meile praeguseni. Mäletan ka jõulupidusid, kus üheskoos näidendeid esitasime ja meie kõiki ühiseid klassiõhtuid. Need mälestused on siiani me peades.

Nagu öeldakse – iga lõpp on millegi uue ja huvitava algus.

Elisabeth, 9.s

Minu kool on mulle tähtis, sest see on mõnus ja hubane. See on koht, kus oleme kõik ühtsed, me teeme palju koos ja arvestame üksteisega. Kuninga kool tundub pealtnäha väike, aga inimesed täidavad selle oma soojade südamete ja tarkusega. Õpetajad annavad edasi oma tarkust ning on mõistvad. Mõned neist jäävad eriliselt meelde vist kogu eluks. Kuninga kool on suur kool, kuigi ruumid on väikesed. Jään seda meenutama heaga.

Lisann, 9.c

Üheksa aasta jooksul on mul siin koolis olnud vaid üks märkus. Selle märkuse pärast valasin ma palju pisaraid, kuna üritasin olla eeskujulik õpilane. Ema lohutas mind kodus ja ütles, et kõigil on olnud mõni märkus, et ma end nüüd sellest heidutada ei laseks. Märkus ise polnud tegelikult mingi hullu asja eest, olin vaid oma lugemispäeviku esitamise päeval koju unustanud. Aga oi-oi, kui palju ma nutsin ja kui suure numbri sellest enda jaoksegin.

Caren, 9.c

Pänu Kuninga tänava põhikool - ilus kool, vana ja kuninglik - jätab mulje, nagu keskkond siin majas oleks väga intelligentne ja viisakas. Tegelikult on selle ilusa punase maja sisemus hoopis teine. Siinsed lapsed on lõbusad ja rõõmsad, maja seinte vahelt kostab kilkeid ja naeru. Samas on töömeeleolu väga õpihimuline ja tarkusi täis. Mulle meenuvad need aastad, mil sai ise mööda koolimaja ringi joostud ja koridoride peal valju häälega naerdud. See on aeg, mis jääb igaveseks meelde.

Need üheksa aastat on olnud kõige paremad just tänu nendele inimestele, kellega sain koos ühes klassis käia. Olime kokkuhoidvad ning meil oli alati koos lõbus, alati sai väga palju nalja. Nad jäävad mulle alatiseks südamesse!

Marian, 9.s

Nagu ikka, lepitakse enne kooliaasta algust kokku, kes tulevasel kooliaastal pinginaabriks on. Sellega seoses on mul üks tore mälestus rääkida. Tutvusime Eva-Mariaga aasta enne kooli. Kuna olime ühte kooli ja samasse klassi minemas, otsustasime me koos istuda. Oli käes 1. september ja meie, esimesse klassi minejad, istusime uhkelt oma mustvalge riietusega esimest korda koolipingis. Seal istudes ja klassis ringi vaadates ei olnud väga tuttavaid nägusid näha, vaid mõni üksik hakkas silma.

Esimesel koolipäeval tegime Eva-Mariaga kokkuleppe, et oleme pinginaabrid 9. klassi lõpuni. Nüüd, kui olen põhikooli lõpetamas, võin seda kinnitada, et pidasime oma kokkuleppest kinni.

Liisbeth, 9.s

Kuninga kool on pika ja meeldejäáva ajalooa kool, kus alati paistab päike ja kõigil on tuju hea. Pärnu ainuke hea kool on väga tugev oma õpitulemuste poolt ning siin on eriline õpikallak. Siin on õpetajad alati kõige paremad ja õpilased valmis igaks olukorraks: nii rasketeks, kergeteks kui ka lõbusateks hetkedeks. Minu koolis on kaasaegne süsteem, kus õppimine käib läbi paljude erinevate vahendite. Värskest valminud uus katus tagab meile kindla peavarju ja kaitseb meid ka kõige hullema vihma ja lume eest. Võimla on meil suur ja vägev, seal on palju palle ning toredad tädid. Vägevad koolimaja kaitsevad suured ja võimsad puud.

Clen-Raith, 9.s

Autor: Maria Kallau, 9.s

Muusika noorte elus

Kirjand

Muusikal on meie kõigi elus suur osa. Kas kuulad või teed ise muusikat, see lihtsalt peab olemas olema. Muusika loob emotsioone, mis vallanduvad erinevates hetkedes. See on ka minu jaoks üks mälestamise vahendeid. Kui ma mõnda nostalgilist laulu kuulen, tuleb ikka mõni tore seik oma elust meelde.

Kuigi igaühel on oma maitse, ei ole ma eriti tolerantne selle "muusika" suhtes, mida praegu välja lastakse. Muusika, mis on populaarne ning mis raadiolaineid hõivab, on enamjaolt elektrooniline ja ületöödeldud. Lauljate häält tuunitakse tundmatuseni, enam pole vaja pilligi mängida, et olla muusik. Piisab vaid klaviatuurist ja hiirest. Seda muusikat, mida tänapäeval tehakse, lastakse välja pigem raha, mitte muusika pärast. Muusikatööstused on nii võimsad ja rikkad, kõik on industrialiseerinud.

Kõige parem näide sellest tuleb otse meie koduhoovist, Pärnu rannast. Meie imeilusal plaazil toimub augusti alguses iga-aastane suursündmus Weekend Festival Baltic. See on tõeline raharööv! Sa maksad tohutu summa pileti eest, et näha DJ-sid, kes panevad oma mälupulga sisse ning kargavad tund aega muusika saatel, mis on tehtud hiireklõpsudega. See on see, mis tänapäeva noortele peale läheb.

Sellel aastal on muusikas meil teemaks olnud džäss ja selle alaliigid. Mulle tundus, et olin üks väheseid, kes seda teemat tõeliselt nautis. Teiste arust oli see puhas jama, saaks juba nii-öelda vaibakloppimist kuulata, peaasi, et bass oleks kõva. Suur hulk tänapäeva noori ei oska austada neid, kes on oma instrumentidel tuhandeid tunde harjutanud, et saada suurepäraseks muusikuteks. Samal ajal saab miljoneid teenida aga sülearvutit kasutades.

Mina olen teistsugune. Mulle meeldib rohkem vana kooli muusika, mille tõttu on mind ka veidrikuks tembeldatud. Ma saan ka nende inimestega paremini läbi, kelle muusikamaitse ühtib minu omaga. Õnneks on olemas veel paar veidrikku peale minu.

Oi jah, kui mul oleks ajamasin, siis läheksin ma aastatesse 1960-2000, et pääseda siit elektroonilise muusika juhitud maailmast. Siis elasid tõelised legendid. 60-ndad olid Biitlite, Rolling Stones'i, The Who ja Jimi Hendrixi aeg. 70-ndatel ruulisid maailma Led Zeppelin, Black Sabbath, Deep Purple ja Queen. 80-ndatel rokkisid Metallica, Slayer ja Iron Maiden. 90-ndate alguses olid popid *grunge*-bändid, eesotsas Nirvana ja Alice in Chains, lõpupoole tekkisid nu metal bändid nagu Korn ja Slipknot. Ja ärgem unustagem seda, et 90-ndad olid ka hiphopi hiilgeajad. Siis esinesid nii Tupac, Nas kui ka Notorious B.I.G, kes räppisid tõsistest probleemidest, mitte ainult rahast ja naistest.

Oeh, need olid ajad, mil tehti tõelist muusikat ning ma siiralt loodan, et noored hakkavad seda austama ning sellised ajad tulevad ka tulevikus.

Sven Pikker, 9.s

Maailm on täis imesid

Juba pisikesest plikatirtsust saadik olen ma tänu oma ema tööle kokku puutunud erinevat laadi inimeste ja nende eesmärkidega. Sisuliselt saaks jagada praeguse ühiskonna kaheks: on olemas inimesi, kes tegelevad vaid oma rõõmude ja igapäevaprobleemidega, ega süvene eriti meid ümbritsevasse ning selle paremaks muutmisesse. Küll aga teine osa inimesi, keda tundub vahetevahel olevat hirmutavalt vähe, on võtnud oma kohustuseks muuta paremaks ka kõigi nende elu, kes võib-olla on oma õigelt eluteelt mingil põhjusel kõrvale kaldunud või on sündinud mõne eripäraga.

Ma ei mõista kedagi tema valikute pärast hukka, sest igalühel meist on omad unistused ja arusaamad, kuid nagu ütles kuulus ameerika kirjanik Cliffor Donald Simak: „Ei ole olemas midagi rumalamat kui sallimatus.“ Praeguses ühiskonnas võime aina rohkem ja rohkem kokku puutuda olukordadega, kus unustatakse abivajajate olemasolu. Ei suudeta märgata enda ümber neid, kes tõepoolest vajavad kasvõi väikest tõuget, et normaalsele eluteele tagasi pöörduda. Iga päevaga tunnetan ma aina rohkem ja rohkem seda, kuidas võtab kurjus meie ümber võimust. See aga ei tohiks kohe kindlasti olla elule iseloomulik.

Kas olete kunagi olnud olukorras, kus mõtted on nii laiali, et ei oska neid isegi enam korda seada. Selline tunne, nagu hõljuks pilvedel. Kusagil mujal universumis, kus ei eksisteeri ajataju ega emotsioone. Ainus teadmine kõigest on vaid see, et ühtegi päris tunnet ega tegu ei sünni eales. Saad lihtsalt lennata ringi, mõtlemata millestki. Nautida looduse ilu, inimeste ilu. Kõndida mööda imepehmeid suhkruvati pilvi ning lasta päikesekiirtel oma piimjas valget ihu soojendada. Sellele kõigele mõeldes on tekkinud mul kindel arusaam asjadest, millest soovin ma aina rohkem ja rohkem rääkida. Ja seepärast on minu tänaseks kohuseks siin ja täna rääkida teile esteetikast, mis on üheks maailmapilti kujundavaks imeks olnud juba sajandeid. Liites kokku tuntud filosoofide mõttepuhangud enda omadega, saan ma suuremõõtmelise kunstiteose, mis on nõudnud tohutult aega ja eelkõige pühendumist. See ongi miski, mis teeb sellest kirjapandust ime.

Ime - sõna mille moodustavad kolm grammatikas tuntud tähte, kuid mis oma definitsioonilt on rohke-mat, kui ükski inimene eal mõelda oskaks. Kõik lugejad, palun teil sulgeda oma silmad ja võtta ette lühikene retk oma sügavale alateadvusesse. Märgake igat pisematki detaili, mis teie alateadvus teile ette laob. Siin kohal oleks kasulik ära mainida, et pole olemas täiuslikku objektiivset ime-demääratlust.

Ükskõik, mis keerdkäike teile teadvus ei looks, siis ärge pettuge selles. Pigem tehke endale pärast suur aplaus, sest raske on määratleda kindlat maitset. Olles kursis ajaloo ning esteetikaga võin väita, et nendele küsimustele vastuste leidmine ei vii kuhugi, ning seletust, mis meeldib ühele ja teisele mitte ning vastupidi, ei saagi olla. Niisiis kogu olemas olev esteetika, mis on omamoodi teadus, on loonud meile kõigile võimaluse avastada ning kujutada elu, imesid ja kõiki oma emotsioone kunstina. Paljudel teist siin koosviibijatest tekib seejärel kohe küsimus: “Aga kuidas siis on seotud ime kunstiga?” See on juba kõrgem teadus, millest iga keskmine inimene aru ei saagi. Keskmine inimene kui keegi, kes jagab ballette ja oopereid gratsioosseteks ja mittegratsioosseteks. Ent siin keskmine inimene just selle tõttu eksibki, et ta on keskmine inimene, mitte spetsialist, ning ei ole tegelenud esteetikaküsimustega. Kui ta oleks nendega tegelenud, oleks ta märganud imesid ning nende kunstipärasust enda ümber igas eluhetkes. Leida kunstilisust purunenud portselantaldrikust või hoopiski talvisest pakasest, mis justkui tahaks haarata meie kogu kehas peituvat soojuse, sel ainsal talvehommikul tööle või kooli jalutades.

Peab tõdema, et meie ühiskonnas on kunst niivõrd rikutud, et mitte ainult viletsat kunsti ei ole hakatud heaks pidama. On hakatud ilusaks pidama neid katastroofe ja traagilisi sündmusi, mis viiakse läbi kunsti loomiseks. Igaüks meist teab kindlasti mõnda muusikut, poeti või mõnda avaliku elu tegelast, kelle kirjutatud teosed on saanud alles peale surma tuntuks ja seejärel liigitatud kunsti, kui millegi erakordse alla. Ühest küljest teeb see tohutult kurvaks, sest mõistetakse vaid ilu kui midagi müstilist ja eriti ülevat. Kuid teisest küljest jõuame tagasi sinnani, kus tuleb eristada tahtejõulist inimest keskmisest. Kahjuks on vaid igasugune tragöödia saanud igapäevaseks viisiks avada end ülejäänud maailmale. Aga kunst ei ole meistritöö, vaid kunstniku kogetud tunde edasiandmine, mis kingib lootust, et keegi armuks ning sellest sarnaseid emotsioone oskaks välja kaevata.

Kunst on üks kahest inimkonna progressivahendist. Seetõttu tuleb hoida alles kõik, mida inimkond on kunstiks loonud, vastasel juhul kaob võime nakatuda kunsti ning jääda ilma võimalusest tajuda kõiki neid kõrgemaid tundeid, mis kunsti taga end peidavad. Ainult sellisel kombel on meil võimalik tagada ühiskonna edaspidine sallivus ja armastus, mis on vähehaaval hääbumas. C'est le grand art!

Annet Elisabeth Laanepõld, 9.c

*Lõpetuseks saate lugeda 2.c klassi vahvaid luuletusi oma lemmikloomadest. :)***Minu lemmikloomad**

Mul on merisigu kaks,
üks neist peen ja teine paks.
Neile meeldib süüa kapsast,
nad ei taha toitu rasvast.

Veel mul koduloomaks koer,
tema toitu saame poest.
Poes on koeratoitu palju,
koerale ma ei osta saiu.

Koeraga ma päeval mängin,
õhtul koos me poeme sāngi.
Ma merisigu kallistan,
sest et neid ma armastan.

*Mirelle Lilleste***Minu lemmikloom**

Minu lemmikloom on koer,
tema mulle kaissu poeb.
Jalutamas käime koos,
tema lustib mänguhoos.

Öösel sokki nāris ta,
kōndis ringi, meid āratas.
Koerust on ta teinud veel,
vaipa nāris, väikemees.

Talle meeldib mängida,
õhtul poeb siis sāngi ta.
Tema on see meie koer,
lōbus, rōõmus koerapoeg.

*Rebeka Tamme***Minu lemmikloom**

Minu lemmikkoer on koer,
tema kasvab minu toel.
Jalutamas käime koos,
eriti veel metsa pool.

Minu lemmikloomad

Mul on merisigu kaks,
üks on pikk ja teine paks.

Ühe nimi Sāde,
ta on tāitsa kābe.

Ärge pange imeks,
Tiare teisel nimeks!

Sōögiks sōövad kapsast,
mitte liha rasvast.

Pāeval on nad mānguhoos,
õhtul aga sāngis koos.

Tore loom on merisiga,
soovin talle pikka iga.

*Kiara Kappak***Minu lemmikloom**

Minu lemmikloom on
kiisu,
tema nimi on ju Miisu.
Talle meeldib nāuguda,
aga mitte krāunuda.

Hommikuti ārkab vara,
tuleb minu ukse taha.
Kutsub mind ta māngima,
ei saa jāāda sāngi ma.

Emma Mia Kaar

Talle meeldib mängida
ja ka konti nārida.
Õhtul pai ma talle teen,
ise kōrval joon ma teed.

Lisandra Murulaid